ACADEMICA

REVISTĂ EDITATĂ DE ACADEMIA ROMÂNĂ

DIRECTOR: ACAD. IOAN-AUREL POP, PREȘEDINTELE ACADEMIEI ROMÂNE

Nr. 8 AUGUST 2019

Anul XXIX • 346

DIRECTORI:

Acad. Mihai DRĂGĂNESCU
(director fondator)
octombrie 1990 – ianuarie 1994

Acad. V.N. CONSTANTINESCU
februarie 1994 – ianuarie 1998

Acad. Eugen SIMION
februarie 1998 – aprilie 2006

Acad. Ionel HAIDUC
mai 2006 – aprilie 2014

Acad. Ionel-Valentin VLAD
mai 2014 – decembrie 2017

Acad. Cristian HERA
ianuarie 2018 – aprilie 2018

Acad. Ioan-Aurel POP
mai 2018

CONSILIUL EDITORIAL:

Acad. Ioan-Aurel POP
Acad. Bogdan C. SIMIONESCU
Acad. Victor SPINEI
Acad. Răzvan THEODORESCU
Acad. Victor VOICU
Acad. Ioan DUMITRACHE

Acad. Dan BĂLTEANU
Acad. Alexandru BOBOC
Acad. Cristian HERA
Acad. Constantin IONESCU-TÎRGOVIŞTE
Acad. Eugen SIMION
Acad. Alexandru SURDU
Acad. Maria ZAHARESCU

COLEGIUL DE REDACŢIE:

Redactor-şef
Dr. Narcis ZĂRNESCU

Redactori
Dr. Andrei MILCA
Mihaela-Dora NECULA
Elena SOLUNCA-MOISE

SECTOR TEHNIC:

Tehnoredactor
Dr. Roland VASILIU

Operatori-corectori
Aurora POPA
Monalisa STANCA

Responsabili de număr:
Mihaela-Dora NECULA
Aurora POPA
Narcis ZĂRNESCU

E-mail: academica@acad.ro
revista_academica2006@yahoo.com
Adresa web: http://www.acad.ro/academica2002/pag_academica.htm
Tel. 021 3188106/2712, 2713; Fax: 021 3188106/2711

Cuprins

MONOGRAFIA ARTEI ROMÂNEȘTI
Ioan-Aurel Pop, **Arta din România, elogiul artei într-o carte** 6
Răzvan Theodorescu, **Cu melancolie** 8
Marius Porumb, **Arta din România** 9

CONȘTIINȚA SCRISULUI
Ioan-Aurel Pop, **Augustin Buzura, azi** 20
Anamaria Maior-Buzura, **Privilegiul redescoperirii lui Augustin Buzura** 22

EVENIMENT ACADEMIC
Emil Constantinescu, **Managementul inteligent al resurselor minerale ca fundament al strategiei de dezvoltare durabilă** 25
Nicolae Anastasiu, **Lansarea trilogiei *Resursele minerale ale României*** 31
Ion Petreuș, ***Resurse energetice*, volumul III** 36
Nicolae Dedu, **Resursele energetice la momentul adevărului** 38

ARTĂ MUZICALĂ
Alexandru Boboc, **Conceptul de armonie. Armonia în muzică** 41

FILE DE ISTORIE
Nicolae Noica, **Istoria clădirii Academiei Române – la 120 de ani** 52

PAGINI DE FILOSOFIE
Marin Aiftincă, **Adevăr și experiență estetică** 59

INSTITUTE ALE ACADEMIEI
Oana Carp, Vlad T. Popa, Niculae I. Ionescu, **Institutul de Chimie Fizică „Ilie Murgulescu" al Academiei Române. File de istorie** 65

OPINII
Nicolae Bud, **Laudă inginerului român** 71

CRONICA VIEŢII ACADEMICE 74

APARIŢII LA EDITURA ACADEMIEI 75

GHID PENTRU AUTORI 77

Istoria clădirii Academiei Române – la 120 de ani

Nicolae Noica*

În discursul rostit la 3 martie 1898, președintele Academiei Nicolae Kretzulescu spunea: „Domnilor colegi, deschizând astăzi sesiunea generală a anului 1898, în noul edificiu clădit dinadins pentru această înaltă instituție, mă simt împreună cu dumneavoastră toți fericiți de a ne întruni în noua sală (aulă)”.

Iată de ce, la împlinirea acestei venerabile vârste – 120 de ani – am apreciat că se cuvine să prezentăm istoria acestui edificiu. După ce a fost înființată, Academia Română se va confrunta cu o problemă deosebită, aceea a unui local propriu, în care să-și desfășoare activitatea în condiții de siguranță și funcționalitate. În primii ani, Academia a fost găzduită în câteva camere din Palatul Universității, inaugurat în anul 1869.

La 27 martie 1879, prin Decretul Regal Nr. 749 a fost promulgată Legea pentru Academia Română. Prin articolul V al legii se prevedea că „Academiei Române i se va da un loc de către Stat pentru clădirea edificiului său, care se va hotărî printr-o lege”.

Din păcate, anii au trecut și nu s-a înfăptuit nimic. De altfel, la 8 martie 1884 în ședința Adunării generale, președintele Ion Ghica a pus în discuție „chestiunea edificiului pentru instalarea și așezarea bibliotecii și colecțiunilor Academiei”. Ghica arăta că „vede cu părere de rău că după toate promisiunile date de unii membri, care fac parte activă din guvern, până acum nu s-a întâmplat nimic”. Ulterior, în anul 1889, cu prilejul solemnității aniversării a 25 de ani de la înființarea Universității din București, care a avut loc în prezența Regelui Carol I, rectorul acesteia, profesorul arhitect Alexandru Orăscu, spunea că nu poate instala facultățile, după cum se cere, deoarece „oaspeții Universității – Senatul, Academia Română, Muzeele – au ajuns să cuprindă toată casa”. De aceea, la 13 decembrie 1889, Al. Orăscu l-a rugat printr-o scrisoare pe președintele Academiei „a pune la dispoziția Universității întreaga aripă stângă a palatului”, luând măsurile necesare pentru „a muta din el savanta instituție, într-un local încăpător”. (Arhiva Academiei Române, dosar A-107, 1882–1897, fila 9).

În fața acestei situații, după mai bine de zece ani, guvernul generalului Gheorghe Manu a căutat să găsească o soluție pentru a oferi Academiei, conform Decretului-Lege Nr. 749 din 29 martie 1879, un spațiu propriu, corespunzător desfășurării activității sale. De aceea, Theodor Rosetti, ministrul Cultelor și Instrucțiunii Publice, a înaintat, la 14 februarie 1890, Consiliului de Miniștri, un referat în care arăta că pentru atingerea scopului propus ministerul s-a îngrijit de achiziționarea unui teren în condițiile cerute, „adică destul de spațios”, care să cuprindă și „o casă îndestulătoare pentru instalarea cât mai neîntârziat a Institutului Academic”. Ca urmare, guvernul, în ședința din ziua de miercuri 14 februarie 1890, l-a autorizat pe ministrul Theodor Rosetti „să cumpere pentru Academia Română, de la Ștefan Bellu, casele cu tot locul de aproape 10 000 mp, pentru suma de 300 000 lei aur” (A.N., Fond: M.C. și I.P., dosar 695/1890, fila 4).

În același timp, Academia Română comunica Ministerului Cultelor și Instrucțiunii Publice, printr-o adresă, la 31 ianuarie 1890, că „a aflat un loc destul de potrivit” pentru mutarea instituției, și anume casele și terenul de 4060 mp proprietate a lui Constantin Șt. Cesianu, din Calea Victoriei Nr. 135. Imediat, ministrul Theodor Rosetti a numit o comisie compusă din inginerul-arhitect Nicolae Cerkez,

**Profesor, inginer constructor*

inginerul I.B. Cantacuzino și primarul Capitalei Emilian Pache Protopopescu pentru „a observa starea clădirii și a-și da opinia asupra prețului cerut” (A.N., Fond: M.C. și I.P., dosar 695/1890, fila 8). După primirea „procesului dresat de Comisie”, ministrul Theodor Rosetti a prezentat situația în ședința guvernului din 10 martie 1890 și a obținut aprobarea să cumpere „casele cu tot locul lor”.

Dorind să întregească locul pe care Academia îl avea în Calea Victoriei, ministrul Theodor Rosetti a hotărât să procure și terenul pe care Nicolae Șt. Cesianu îl avea lângă cel vândut de fratele său Constantin St. Cesianu. De aceea, Rosetti supune Consiliului de Miniștri, în ședința din 3 noiembrie 1890, un referat, în baza căruia i se dă autorizația cumpărării terenului (A.N., Fond: M.C. și I.P., dosar 695/1890, fila 70).

Dorind să cunoaștem vechimea acestor case, am cercetat planul Borroczyn 1852 aflat la Academie. Trebuie să arătăm că lui Theodor Rosetti i se datorează dotarea Academiei Române cu aproape 80% din terenul de 22 700 metri pătrați, pe care îl posedă astăzi, și Casele Constantin Șt. Cesianu și Bellu. Este o dovadă de ceea ce a putut face, în nici *zece luni*, un adevărat om de cultură, care a avut voință politică.

Membrii Academiei Române au apreciat „zelul luminos și bunăvoința” ce a arătat Theodor Rosetti față de aceasta și au hotărât, în ședința din 26 martie 1891, să-l primească ca membru de onoare al Academiei.

*

Cine a fost Theodor Rosetti?!

Theodor Rosetti a făcut parte din ramura familiei din Moldova. El s-a născut la 4 mai 1837, la Iași. A fost fiul Marelui Postelnic George Rosetti și al Caterinei Sturdza. A crescut la Conacul Solești, alături de cei patru frați, Constantin, Dumitru, Zoe și Elena, cea care avea să se căsătorească cu domnitorul Alexandru Ioan Cuza și să devină prima doamnă a României. Studiile primare le-a făcut la Iași, iar liceul la Lemberg și Viena, după care a obținut licența în științe juridice la Viena, titlul fiindu-i echivalat la Paris.

Se cuvine să amintim că Theodor Rosetti a fost însărcinat de Regele Carol I, la 21 martie 1888, să formeze primul guvern conservator, după guvernarea de 12 ani a lui Ion C. Brătianu. A ocupat funcția de prim-ministru în anii 1888–1889. Guvernul Theodor Rosetti a adus un spirit nou în starea de lucruri din țară prin hotărârea de a nu înlocui pe

Theodor Rosetti
membru de onoare al Academiei Române

niciunul dintre funcționarii administrativi și judecătorești, după cum era obiceiul la schimbarea unui regim. Ulterior, Theodor Rosetti a fost numit guvernator al Băncii Naționale a României, între anii 1891–1895, în timpul Guvernului Lascăr Catargiu.

Potrivit lui Nicolae Iorga, Theodor Rosetti „a fost ultimul boier al țării noastre”, care întruchipa „cea mai mare demnitate personală, unită cu cea mai desăvârșită simplicitate”. A încetat din viață la 17 iulie 1923 și a fost înmormântat la Cimitirul Bellu.

*

În scopul „aducerii caselor în stare de a putea servi la instalarea Academiei într’însele”, secretarul general Dimitrie Sturdza l-a însărcinat pe arhitectul Filip D. Xenopol cu „studiul reparațiilor și modificărilor necesare”, cât și cu evaluarea costurilor.

La 4 mai 1890, arhitectul F.D. Xenopol a prezentat un memoriu cu descrierea primelor lucrări de reconstrucție, precum și măsurile pentru „a prezerva clădirea de incendiu”, însoțit de un deviz cu cheltuielile pe categorii de lucrări.

Lucrarea principală de reconstrucție, realizată în anul 1890, a fost sala de ședințe, adică prima aulă a Academiei. După ce imobilul a fost adus în stare corespunzătoare, la sfârșitul lui noiembrie 1890, Academia s-a instalat în noua sa proprietate.

Dintr-un document, aflat la Arhivele Naționale, întocmit de arhitectul Filip D. Xenopol, în care explică planurile întocmite pentru amenajarea Caselor Cesianu, reies clar funcțiunile ce se desfășurau în

diversele încăperi. Astfel, la parter în camera „a” se găsea sala de lectură (azi Sala de consiliu), în camera „b”, odaia manuscriptelor și a documentelor, în camera „c”, casieria și contabilitatea, iar la etaj camerele „i”și „l” erau ocupate de biblioteca scheiană și Melchisedec, în camerele „k” erau odăile de cancelarie. Tot la etaj se realizează sala de ședințe (prima aulă), cea mai importantă lucrare.

Anii au trecut și, pentru că „biblioteca și colecțiunile științifice au crescut în mod neașteptat”, în anul 1896 a apărut necesitatea „măririi localului Academiei prin clădirea din nou a unei aripi în fundul curții, pe terenul astăzi gol și destul de vast”. De aceea, în anul 1896, guvernul D.A. Sturdza ia o serie de măsuri practice pentru mărirea localului Academiei. Ministrul Cultelor și Instrucțiunii Publice, Petru Poni, solicită în ședința de guvern din 15 februarie 1896 aprobarea pentru cumpărarea „caselor cu tot locul, proprietate a Doamnei Mina Zaleski din Calea Victoriei 137”, pentru Academie, pe prețul 285 600 lei, precum și a cheltui suma de lei 220 000, pentru „transformările necesare caselor, ce se vor cumpăra și facerea unor construcții noi, apărate complet de pericolul focului pentru colecțiunile importante ale Academiei” (A.N., Fond: M.C. și I.P., dosar 695/1890, fila 251). După ce a analizat propunerea, Consiliul de Miniștri, prin Jurnalul Nr. 5 din 15 februarie 1896, îl autorizează pe ministru să cumpere casele Zaleski și să aloce suma necesară pentru realizarea unui nou corp de clădire.

Un moment important în istoria localului Academiei are loc în martie 1896, când Guvernul Dimitrie A. Sturdza înaintează Camerelor Legiuitoare „Proiectul de lege pentru cedarea unor case și terenuri Academiei Române”. Proiectul de lege avea un articol unic în care se prevedea: „Ministerul Cultelor și Instrucțiunii Publice este autorizat să cedeze Academiei Române casele și terenul Ștefan Bellu din Calea Victoriei, casele și terenul C.Șt. Cesianu din Calea Victoriei și casele și terenul Zaleski din Calea Victoriei și str. Sf. Voivozi din București” (A.N., Fond: M.C. și I.P., dosar 695/1890, filele 268–269). Legea a fost votată în Adunarea Deputaților la 26 aprilie 1896, în Senat la 29 aprilie 1896 și promulgată prin Decretul Regal Nr. 2337 din 7 mai 1896 semnat de Regele Carol I.

După primirea Casei Zaleski și a fondurilor pentru construirea noului corp, Academia se adresează arhitectului șef al Ministerului Cultelor și Instrucțiunii Publice, Constantin Băicoianu, pentru a întocmi devizele pentru reparația Casei Zaleski, dar și proiectul și devizul noilor construcții.

Proiectul pentru construirea unui nou corp de clădire și a unei noi săli de ședințe a fost întocmit de arhitectul șef Constantin Băicoianu, așa cum reiese și dintr-o scrisoare pe care președintele Academiei a transmis-o ministrului Cultelor și Instrucțiunii Publice, la 21 iunie 1896 (Arhiva Academiei Române, dosar A-107, 1882–1897, fila 244). Se specifica în adresă că s-au anexat cinci planuri împreună cu devizul. Aceste planuri originale, desenate pe calc pânzat, nu le-am putut găsi în arhive, încă. Am găsit, însă, în Arhiva Municipiului București, planurile în copie heliografiate pe hârtie albastră, prezentate în anexă la documentația înaintată de Academie, Primăriei orașului București pentru obținerea autorizației de construcție. Ele sunt semnate, spre neschimbare de șeful Serviciului tehnic al primăriei, arhitectul inginer Ion Poteca (Arhiva Municipiului București, Fond: Primăria oraș București – Serviciul tehnic, dosar 1151/1896, filele 7–13)

La Arhivele Naționale s-au păstrat și devizele întocmite și semnate de arhitectul șef Constantin Băicoianu pentru construcțiile noi: unul referitor la noul corp de clădire adăugat localului Academiei, în valoare de 81 924,06 lei, și celălalt pentru sala de ședințe – aula – în valoare de 80 075,94 lei.

La 11 mai 1896, Ministerul Cultelor și Instrucțiunii Publice publică organizarea licitației pentru „darea în întreprindere a construcțiilor noi și dezvoltării sălii de ședințe a Academiei Române”. Ofertele prezentate au fost deschise în ziua de 13 iulie 1896 în prezența membrilor comisiei de licitație, cât și a concurenților. Lucrările de construcție au fost încredințate antreprizei Iosif Piantini care făcuse oferta cea mai avantajoasă – un rabat de 9,62% sub deviz. La 17 iulie 1896, Ministerul Cultelor și Instrucțiunii Publice a încheiat contractul de execuție a lucrărilor cu antrepriza I. Piantini, pentru valoarea de 144 608 lei, „adică cu un scăzământ de 9,62% față de devizul de 160 000 lei”.

Amintesc că Iosif Piantini a fost constructorul, printre altele, al clădirii Ministerului Învățământului din strada Berthelot, al Caselor Turnescu și Take Ionescu, precum și al Bisericii „Sf. Visarion”. Se încheie contractul de execuție cu I. Piantini.

Lucrările de construcție au început la 25 iulie 1896 și s-au terminat la 30 septembrie 1897.

Evoluția realizării construcției, de-a lungul timpului, poate fi urmărită cu exactitate din situațiile provizorii de lucrări prezentate spre decontare de Iosif Piantini, care se păstrează la arhive. Toate situațiile erau semnate de verificatorul arhitect-conductor Artur Lardel și supravizate de arhitectul șef Constantin Băicoianu. Primele situații provizorii au fost prezentate la 5 septembrie 1896 și 15 octombrie 1896. Din ele reise că în toamna anului 1896 s-a finalizat „construcția de roșu" a corpului nou-adăugat localului Academiei.

O problemă deosebită apare la 11 decembrie 1896, când primarul general al orașului București, C.F. Robescu, transmite Academiei Române o adresă prin care arăta că se construiește „în curtea proprietății Academiei mai multe corpuri de clădire, fără să fie autorizate de Comună, conform regulamentului" și cere să se ia măsuri de intrare în legalitate. Imediat Academia informează Primăria că adăugirile de clădiri, ce au început a se construi în vara anului 1896, „se fac cu fond dat de Ministerul Cultelor", care a ținut și licitația și a încheiat contract cu antreprenorul. De aceea a apreciat că „nu era în căderea Academiei a cere autorizația cuvenită".

Pentru a intra în legalitate, Academia înaintează Primăriei, în două exemplare, „planurile adaosului care se face pentru mărirea sălii de ședințe și planurile adaosului clădirii care se face în fundul curții". Ca urmare, Primăria orașului București emite Autorizația de construcție Nr. 35 din 18 martie 1897.

Pentru a plăti lucrările executate și a putea „comanda și efectua lucrările de instalare în noul său local mărit", Academia Română roagă pe ministrul Cultelor și Instrucțiunii Publice, la 20 noiembrie 1896, să-i pună la dispoziție „suma rămasă disponibilă din creditul de 220 000 lei".

Cu o promptitudine care astăzi ne surprinde, ministrul Petru Poni aduce la cunoștința președintelui Academiei, la 22 noiembrie 1896, că a înaintat „ordonanța de plată Nr. 10852, *de lei 54 483,83 lei*, restul ce se cuvine Academiei din suma de lei 220 000, din care s-a restituit suma de lei 144,608 cuvenită antreprenorului Iosif Piantini".

Merită să arătăm că în Arhiva Academiei Române am găsit un document inedit, care dovedește atenția ce se acorda, în acele vremuri, cheltuirii banului public. Este vorba de o adresă a Ministerului Cultelor și Instrucțiunii Publice către Academie

Aula Academiei Române, 1943

prin care solicita să-i pună la dispoziție „actele justificative” pentru cheltuielile făcute din suma de 54 483 lei, pentru a le prezenta Înaltei Curți de Casturi. Se prezintă imediat un tablou sintetic de 12 pagini în care sunt trecute toate operațiile.

După ce lucrările de construcție a noului corp adăugat localului Academiei și ale sălii de ședințe au fost terminate, ministrul Cultelor și Instrucțiunii Publice, Spiru Haret, a numit Comisia de recepție provizorie formată din inginerul arhitect Grigore P. Cerkez și inginerul Mihail M. Romniceanu. Aceștia s-au întrunit, în ziua de 23 octombrie 1897, la Academia Română pentru a verifica lucrările executate de antreprenorul I. Piantini. Ulterior, aceștia încheie un proces-verbal, la 28 octombrie 1897, consemnând că „din cercetarea amănunțită a lucrărilor am constatat că ele sunt executate în bune condiții și în general sunt terminate”.

La 15 noiembrie 1897, arhitectul C. Băicoianu a prezentat ministrului Spiru Haret situația definitivă a lucrărilor realizate la noul corp și sala de ședințe. Este un model de prezentare sintetică a cheltuirii banului public, pe care ar trebui să-l urmăm și noi astăzi.

În primele luni ale anului 1898 au mai fost executate lucrări suplimentare, precum „construirea unei trecători de la scara întâia a vechiului local la scara din Casa Zaleski, spre a conduce la etajul acestei case, la noua sală de lectură a bibliotecii”, precum și „lucrări de fierărie ciocănită în sala de ședințe și brațe de iluminat”.

Noul local al Academiei Române a fost inaugurat în martie 1898. Ulterior se va instala și Biblioteca Academiei cu noua sală de lectură ce a fost deschisă la 10 noiembrie 1898.

Se cuvine să arătăm că bibliotecarul Academiei, profesorul Ioan Bianu, „după obiceiul vremii, care impunea prezența conservatorului în permanență, și-a amenajat un modest apartament” în incinta Academiei.

Convinși de necesitatea unui local pentru Bibliotecă, datorită creșterii deosebite a colecțiilor în primul deceniu al secolului al XX-lea, membrii Academiei au hotărât, în ședința din 24 mai 1912, să încredințeze întocmirea planurilor pentru acest edificiu arhitectului L. MacLean de la Berlin. Proiectul prezentat a nemulțumit delegația Academiei și comisia aleasă, în 1910, pentru localul Bibliotecii. În această situație s-a decis însărcinarea inginerului Gh. Balș cu refacerea proiectului și conducerea lucrărilor. Balș și l-a asociat pe arhitectul Nicolae

Aula Academiei Române în prezent

Ghica-Budești pentru lucrările de pură arhitectură. Din cauza războaielor balcanice și a Primului Război Mondial nu a fost posibilă începerea lucrărilor.

În anul 1925, Guvernul Ion I.C. Brătianu a pus la dispoziția Academiei suma de 10 000 000 lei, pentru a demara lucrările la Bibliotecă. Imediat, inginerul Gh. Balș a fost numit „director al lucrărilor pentru construirea depozitului de cărți și pentru semnarea contractului cu domnii antreprenori". Lucrările de construcție au fost încredințate inginerilor Aurel Ioanovici și P. Mocia. Execuția depozitului de cărți a început în luna iunie 1925 și a fost terminată în toamna anului 1926.

Marea problemă a viitorului Academiei Române, însă, așa cum arăta, în 1925, secretarul general Vasile Pârvan, rămânea *construirea unui local propriu*. De aceea s-a hotărât organizarea unui concurs internațional pentru proiectul acestui edificiu. Au fost reținute proiectele elaborate de arhitectul Duiliu Marcu și de arhitectul Gh. Negoescu, care nu s-au materializat.

Creșterea continuă a fondurilor Bibliotecii, datorate numeroaselor donații și cumpărări de manuscrise și documente, a impus construirea, lângă depozitul de cărți, realizat în 1926, a unei clădiri noi care să corespundă cerințelor unei biblioteci moderne. Noul pavilion, ca și cel din 1926, figura în planul general de construcție a Palatului. Proiectul a fost întocmit de arhitectul Duiliu Marcu și aprobat de Academie în 1931. Construcția noului local, încredințată antreprizei Inginer A. Ioanovici, a început în anul 1935, fiind finalizată în 1937.

În ziua de 5 iunie 1937, Biblioteca Academiei a fost inaugurată în prezența Regelui Carol II, după ce acesta participase în Aulă la primirea scriitorului Lucian Blaga în Academia Română. Regele Carol II-lea a spus: „Am voit să asist la această ședință, fiindcă am ținut să ascult acel frumos gând ce-l are poetul și filosoful Lucian Blaga, când face elogiul nu al unui predecesor, ci al satului românesc".

*

În anii următori, asupra clădirii Academiei Române s-au abătut două cataclisme: cutremurul din 10 noiembrie 1940 și bombardamentele din 1944. În urma distrugerilor provenite din bombardamentele din 24, 25 august atât de impresionant descrise de generalul Radu Rosetti, conservatorul Bibliotecii, Aula Academiei a fost reparată de antrepriza inginerului Aurel Ioanovici.

Activitatea membrilor Academiei s-a desfășurat începând din anul 1898 în noul edificiu, clădit și

amenajat pentru această înaltă instituție, dominat de o Aulă impunătoare. În această Aulă a Academiei s-au desfășurat ședințele ordinare și adunările generale ale membrilor săi, timp de 50 de ani, între anii 1898 și 1948. Ulterior, în anii 1948–1949, Aula a suferit o modificare radicală, conform planurilor de arhitectură elaborate de profesorul arhitect Richard Bordenache și planurilor de rezistență întocmite sub îndrumarea profesorului inginer Aurel A. Beleș. Inițial, pe cele trei laturi care despărțeau spațiul rezervat academicienilor de cel al publicului, se găseau patru coloane de zidărie pe care stăteau grinzile ce susțineau acoperișul. Tot atunci masa de unde președintele conducea lucrările se afla amplasată în hemiciclul Aulei.

Cu prilejul modificărilor din anul 1948, câte două coloane, din mijloc, pe fiecare latură au fost înlăturate și s-au construit stâlpi de beton armat la colțurile laturilor, pe care s-au executat noi grinzi de beton armat. Totodată masa prezidiului a fost reamplasată pe latura opusă hemiciclului.

De-a lungul timpului, Aula a mai suferit o serie de intervenții. Astfel, după cutremurul din 4 martie 1977, când zona Aulei a fost serios afectată, s-a realizat, pe lângă consolidările pereților hemiciclului (absidei), și un inel de beton armat în jurul grinzilor de deasupra gradenelor și prezidiului. Acest inel a fost realizat, astfel încât el formează un cadru orizontal cu rigiditate și rezistență corespunzătoare, cu legături față de planșeele și elementele structurale adiacente, respectiv plăcile casetate, luminator[1]. Tot în zona Aulei, la parter, a fost realizată, în anul 2004, o transformare și o consolidare a acestei părți de construcție care, de asemenea, era foarte avariată de cutremurul din 4 martie1977. Partea din parter a Aulei, pe care se reazemă planșeul din grinzi metalice și bolțișoare de cărămidă, avea pereți de zidărie dispuși pe două direcții formând încăperi de birouri.

În cadrul lucrărilor de consolidare a pereților perimetrali ai zonei, inclusiv ai hemiciclului, s-a dorit realizarea unui spațiu mare de recepție – Clubul membrilor Academiei –, drept pentru care au fost dezafectați pereții interiori care susțineau grinzile metalice cu bolțișoare. Aceste grinzi metalice cu bolțișoare erau sprijinite, la rândul lor, pe câte două rânduri de trei grinzi metalice I30, la care s-au adăugat câte două grinzi I30 ce au fost realizate pe pereții cămășuiți ai zonei cu coji de beton armat, în așa fel încât formează o rețea spațială rigidă și rezistentă.

Am datoria a arăta că se impune, de urgență, realizarea unei expertize tehnice amănunțite, cu cercetările geotehnice și de laborator pentru calitatea materialelor care să permită alegerea unei soluții tehnice de asigurare la cutremur a acestei clădiri de patrimoniu și care are în zidurile sale atâta încărcătură.

Să sperăm că, în anii următori Centenarului, guvernanții țării vor găsi fondurile necesare pentru înălțarea unei clădiri pentru această mare instituție de cultură a țării.

Notă

[1] Expertiza tehnică imobil – sediul Academiei Române – realizată de inginerul Mircea Mironescu în cadrul MIRO-GRUP, în anul 2008.

GHID PENTRU AUTORI

Propunerile de articole se predau la redacţie în format electronic (CD, stick) sau se trimit prin e-mail, ca fişiere ataşate.

Sunt returnate autorilor propunerile de articole care nu corespund indicaţiilor din prezentul ghid, care nu sunt culese cu toate semnele diacritice pentru limba română sau franceză şi care nu sunt corect scrise în limba română sau străină.

Sunt respinse propunerile de articole care au fost publicate (parţial sau integral), care nu au conţinut ştiinţific pertinent, elemente originale, resurse bibliografice relevante şi de actualitate.

Consiliul editorial decide acceptarea sau respingerea manuscrisului. Autorii sunt singurii responsabili asupra opiniilor şi ideilor exprimate.

Manuscrisele nepublicate nu se înapoiază!

Din cauza volumului mare de lucru, nu se primesc materiale dactilografiate sau scrise de mână care necesită culegere.

Pentru a scurta timpul de pregătire editorială, lucrările trebuie redactate, după cum urmează:

- Redactarea manuscriselor va respecta standardele precizate de Dicţionarul explicativ al limbii române – DEX (ediţia 2007, Editura Univers Enciclopedic sau http://dexonline.ro/), Dicţionarul ortografic, ortoepic şi morfologic al limbii române – DOOM (ediţia 2005, Editura Univers Enciclopedic), Hotărârea Adunării generale a Academiei Române din 17.02.1993 privind revenirea la grafia cu „â„ şi „sunt„ în grafia limbii române (www.acad.ro/ alteInfo/pag_norme_orto.htm).

- Cuvintele străine inserate în textul în limba română se vor culege italic.

- Se menţionează referinţele despre autori: titlul ştiinţific, prenumele şi numele de familie ale autorilor, funcţia, locul de muncă, localitatea, ţara şi datele de contact (telefon, e-mail etc.).

- Referinţele bibliografice se scriu la sfârşitul articolului, în ordinea citării în text, numerotându-se cu cifre arabe, urmate de punct.

- Citările se scriu cu caractere italice. Fiecare citare trebuie să fie însoţită de sursa bibliografică, obligatoriu, menţionată în lista de referinţe bibliografice.

- Materialul ilustrativ se va prezenta separat de textul articolului, scanat cu rezoluţia de 300 dpi, alb-negru cu extensia TIFF, sau se vor prezenta originalele ilustraţiilor, care vor fi scanate şi prelucrate la redacţie, după care se vor înapoia sub semnătură, autorului.

- În cuprinsul articolului se va menţiona locul unde se va plasa figura sau tabelul, precum şi legenda figurilor sau titlul tabelului.

- Tabelele trebuie să fie alb-negru fără coloane evidenţiate cu alte culori.

De asemenea, dacă există scheme nu trebuie să aibă evidenţieri în alte culori.

Dimensiunile unui articol trebuie să fie 5–6 pagini calculator, corp 12 şi 3–4 ilustraţii.

Redacţia revistei „Academica“
Casa Academiei – Calea 13 Septembrie nr. 13, sector 5, Bucureşti, tel: 021.318.81.06/2712, 2713

Abonamentele la revista „Academica“ se pot face prin mandat poştal pe adresa revistei „Academica“, serviciul difuzare (Popa Aurora)
sau cu ordin de plată în contul RO64TREZ7055005XXX006462,
Trezoreria sector 5, Bucureşti.
Preţul unui abonament pentru 12 luni este 36 lei.

ISSN 1220-5737 78 PAGINI

PREŢUL 3 lei